

må være truffet i domslandet — ved dommen eller på et senere tidspunkt. Der har under de nordiske forhandlinger været enighed om, at hensættelse til afsoning af forvandlingsstraf kun kan ske efter særlig begæring herom fra domslandet, men at en sådan begæring efter omstændighederne kan fremsættes — som subsidier — i forbindelse med en begæring om inddrivelse af bøden.

Til § 4.

I denne bestemmelse fastsættes de regler, hvorefter frihedsstraf, der er fastsat i et andet nordisk land skal omsættes til straf, der kan fuldbyrdes her i landet. Princippet er, at en straf, der er fastsat i domslandets strengere strafart, omsættes til en dansk fængselsstraf af samme varighed, medens en straf af domslandets mildere strafart omsættes til en dansk hæftestraf — ligeledes af samme varighed.

Under de nordiske forhandlinger har det været drøftet, om der burde hjemles mulighed for i forbindelse med strafomsætningen at foretage en nedsættelse af straffen under hensyn til fuldbyrdelseslandets strafniveau. Der har imidlertid været enighed om, at det ikke er ønskeligt eller hensigtsmæssigt, at der gives regler om sådanne nedsættelser. Man har herved lagt vægt på, at den foreslåede ordning alene tager sigte på at placere visse straffuldbyrdelser på en mere hensigtsmæssig og — for den dømte — i almindelighed mere fordelagtig måde, end det sker efter den gældende ordning; det ligger derfor uden for rammerne af dette formål at foretage en strafreduktion i forbindelse med disse omplaceringer. I øvrigt ville regler om strafnedsættelse frembyde betydelige principielle betænkeligheder og i meget væsentlig grad komplicere ordningen.

Efter bestemmelsen i sidste pkt. kan finske og svenske fængselsstraffe (der til dels svarer til den danske hæftestraf) omsættes til danske fængselsstraffe af tilsvarende varighed (den norske hæftestraf har som nævnt ikke praktisk betydning). Bestemmelsen har sammenhæng med, at der efter dansk praksis næsten aldrig anvendes hæftestraf af mere end 3 måneders varighed, og med de fængselsmæssige forhold her i landet, hvorefter hæftestrafte, ligesom fængselsstraffe på mindre end 3 måneder, kun kan afsones i de lokale lukkede arresthuse, hvor der ikke er samme behandlingsmæssige muligheder som i statsfængslerne, medens fængselsstraffe af længere varighed i almindelighed afsones i statsfængsler.

Til § 5.

Gennem denne bestemmelse tilvejebringes den nødvendige lovhjemmel for, at en her i landet idømt

frihedsstraf eller en af danske myndigheder truffet afgørelse om afsoning af bødeforvandlingsstraf kan fuldbyrdes i andet nordisk land. Nærmere regler om, i hvilke tilfælde begæring herom bør fremsættes, agtes fastsat i administrative forskrifter. Der henvises i øvrigt til de indledende bemærkninger til dette kapitel og bemærkningerne til § 3.

Til § 6.

Henvisningen i denne bestemmelse til udleveringslovens §§ 6 og 17 indebærer, at en person, der overføres til et andet nordisk land til straffuldbyrdelse, kun under visse nærmere angivne betingelser kan tiltales i fuldbyrdelseslandet for forhold, der er begået før overførelsen, eller videreudleveres til et tredieland for et sådant forhold.

Som det fremgår af formuleringen, omfatter bestemmelsen kun tilfælde, hvor den dømtes overførelse sker i medfør af § 5, og den gælder således ikke, hvis hans overførelse til det pågældende land finder sted som iværksættelse af udvisning i henhold til loven om udlændinges adgang til landet eller af en dom efter straffelovens § 76.

Til kapitel 3.

Betinget dømte.

Der har i praksis udviklet sig den ordning, at tilsynet med personer, der er idømt betinget straf i et nordisk land, og som derefter tager ophold i et andet nordisk land, overføres til den organisation, som varetager sådanne tilsyn i det sidstnævnte land (for Danmarks vedkommende Dansk Forsorgselskab). Dette samarbejde har inden for de givne rammer virket tilfredsstillende, men den omstændighed, at det ikke har noget retligt grundlag, bevirker, at overtrædelser af de vilkår, der er fastsat ved den pågældende dom, vanskeligt kan give anledning til reaktion fra myndighedernes side. Er den dømte ikke statsborger i det land, hvor han har taget ophold, vil han vel i tilfælde af vilkårsovertrædelse kunne udleveres til domslandet, således at straffen eventuelt kan afsones der; men er det hans hensigt, at opholdet i det førstnævnte land skal være af varigere karakter, vil udlevering til afsoning af en kortvarig straf ofte føles som en uforholdsmæssigt indgribende foranstaltning. Er den dømte statsborger i opholdslandet, kan udlevering som hovedregel ikke finde sted. I øvrigt vil udlevering i et sådant tilfælde som regel være en mindre hensigtsmæssig reaktion.

Bestemmelserne i dette kapitel tilsigter at imødegå de her nævnte vanskeligheder, der antagelig kan bevirke, at retsmyndighederne undlader at an-